
Perintö (yksinpeli)

Post by hitodama on Yesterday at 18:26

// Josko sitä tämänkin nyt lopulta pelaisi virallisesti tapahtuneeksi. //

Oli hiljainen, sumuinen ja kaikin tavoin seesteinen hetki Ederan maiden sydämessä. Aurinko ei ollut ehtinyt nousta kunnolla valaisemaan suuren kartanon rapistunutta muotoa, vaan rakennus ja sen pihamaa uinuvat vielä aamuyön kelmeässä hämärässä. Ristin sielua ei liikkunut missään, sillä kaikki siihen kykenevät nukkuivat autuasta untaan kartanon sisuksissa sen sijaan, että olisivat kuluttaneet aikaansa ulkona pällistelemällä usvan peittämiä maisemia. Joitakin vartijoita oli toki jalkeilla, mutta heidänkin tarkkaavaisuutensa oli tähän aikaan vuorokaudesta vähintään kyseenalaista: kuka "vartioi" tukikohtamaisen tönön sisäänkäyntiä nuokkumalla yhdellä aulan sohvista, kuka istui kaukana metsänrajassa koivun runkoa vasten unista päänuppiaan nojaten. Raukeasta tunnelmasta huolimatta joku olisi luultavasti huomannut asiattomien tahojen yritykset pyrkiä susilauman maille, mutta millainen tunkeilija oikeasti tällaisena aikana olisi villinä rönsyilevän puiston alueelle edes jaksanut hiipparoida? Tuskin ainakaan kukaan, joka ei laumaan kuulunut, siitä olisi moni voinut panna vaikka päänsä pantiksi. Vaan laumaan ja etenkin sen laajaan johtajasukuun kuuluvat tapaukset olivat tietysti asia erikseen - heidän liikkeitään ei ihan noin vain yleensä ennustettukaan.

Pitkän äänettömyyden jälkeen metsiköstä alkoi kuulua heleää hihittelyä, jonka jäljessä seurasi pian ensimmäistä huomattavasti möreämpää hörötystä. Ilakoivien äänten omistajia ei ollut vaikea tunnistaa, sillä useinkin mitä merkillisimpiin kellonaikoihin liikkeillä oleva serkuskaksikko viitsi peitellä henkilöllisyyttään yhtä vähän, kuin läsnäoloaankin. Parin havainneet vartiokaartilaiset vaivautuivat näin ollen hyvä jos korvaansa lotkauttamaan, kun susinuorukaisten äänet saapuivat yhä lähemmäksi kartanoa. "Olisit kuule nähnyt oman naamasi! Kuolasit sen perään kuin olisit oikeasti ollut itekin joku vähä-älyinen rakki", vaaleaturkkinen naaras nälvi astellessaan melkoisen huterin askelin esiin puiden ja pensaiden lomasta.

"Joo joo lässyn lää, leikin vain mukana. Mutta mitä jos olisinkin kuolannut, häh? Olisitko kade?" serkkunsa perässä vaappuva harmaanmusta uros vastasi vinosti virnuillen. Kysymys sai toisen hukan jälleen nauramaan sydämensä kyllyydestä.

"Kateellinen, Ikaros, sinusta? Ahhhahah, varmasti joo! Vaikka et olisi edes sukua, olet sinä sen verran ruma ja tyhmä, että ei tulisi ihan heti mieleen kadehtia sitä piruparkaa, joka sinua sillä silmällä ryhtyy katselemaan." Vaikka saikin varsin ronskia pilkkaa osakseen, kuittasi Ikarokseksi nimetty naaraan sanat vain pöräyttämällä huuliaan ja pyöräyttämällä näyttävästi silmiään.

"Minä kaipaille kuule keneltäkään minkään sortin vilkuiluja osakseni. Jätän ihan mielelläni silmäpelit sinulle ja keskityn kunnan toimintaan, jota arvon neiti Serafilla tuskin pahemmin on saatavilla. Kun kukapa tuollaista kukkakeppiä kehtaisi edes kokeilla? Pentuahan siinä luulisi pökkivänsä."

"Haaahahaha läski vajokki on vaan hyvä ja pitää turpansa kiinni!"

Mitä pidempään serkusten sanailua seurasi, sitä varmemmin saattoi hitaammanpuoleinenkin sivustakatsoja todeta näiden nauttineen muutankin, kuin puhdasta vettä ja Pyhää Henkeä. Ja tottahan tuo olikin: nuorukaiset olivat edellisenä iltana rahdanneet pari isoa viinipulloa ylös kellarista ja läksineet ne mukanaan metsän helmaan juhlimaan. Yön mittaan mukaan oli liittynyt muutamia muitakin huvittelunhaluisia koiraeläimiä, joiden nimet ja naamat lienisivät kuitenkin viimeistään päivän koittaessa jo pyyhkiytyneet pois hukkasten mielistä. Kyseessä kun oli vain se sama nimetön massa, joka aina tapasi mystisesti ilmaantua paikalle jostakin hauskanpidon alkaessa. Samanlaisia, yhtä yhdentekeviä kertakäyttötuttavuuksia kaikki. Vain Ikaros ja Serafi olivat keskenään toista maata, sillä he tunsivat toisensa läpikotaisin ja viettivät vain harvoin aikaa erossa toisistaan. Vaikka etenkin naaraspuolinen Serafi ei sietänyt useimmilta eläväsiltä pisaraakaan itseensä kohdistuvaa arvostelua, teki Ikaros tässä suhteessa varsin mittavan poikkeuksen. (Etenkin, kun alkoholilla oli yhtään osuutta tapahtumien kulkuun.) Niinpä naaras ei todellakaan ruvennut hyssyttelemään uroksen puheille tosissaan, kunnes he alkoivat olla jo huomattavan lähellä kartanoa.

"Hei pitäisi varmaan olla herättämättä nukkuvia, ettei saada kamalasti huomiota osaksemme. Ei huvita

törmätä vaikka äitiin tässä tilassa, tsihihih", naaras lopulta tokaisi äänekkäästi kuiskaten. Ikarosta tuskin olisi liiemmästi haitannut, vaikka he johonkin sukulaiseensa olisivatkin törmänneet, mutta silti hänkin vaihtoi äänensä toisen esimerkin mukaiseen suhinaan.

"No mennään katsomaan sitten kuule vaihteeksi minun äitiäni!" uros hörähti, mikä sai valkoturkin seisautumaan kulmiaan kurtistaen aloilleen.

"Ai että hypättäisiin kartanon katolta ja kuoltaisiin romanttisesti yhdessä, vai? Älä viitsi, ei tuollainen ole oikeastaan edes kamalan hauskaa."

"Ei ei ei, älä nyt ole tuollainen! Et tajunnut taas vissiin yhtään mitään. Tule perässä, tyhmä." Vaikka Serafi kallisti huomattavan epäluuloiseen sävyyn päätään Ikaroksen vaihtaessa kurssiaan, lähti hän hetken emmittyyään uroksen perään. Kieltämättä häntä nimittäin kiinnosti tietää, miten he muka pääsisivät tapaamaan serkkunsa jo liki vuosi sitten kuollutta emoa.

Kaksikko tepsutteli hiljaisuudessa eteenpäin ja kiersi monen suuren puskan ja pensaan taakse, ennen kuin Ikaros viimein seisautui syrjäiselle ja ilmeisesti varsin vähän liikennöintiä kokeneelle paikalle kartanon pihaa ympäröivässä puutarhassa. Hän odotti yhä hyvin epäileväiseltä näyttävän Serafin saapumista vierelleen, ennen kuin kröhäisi kurkkuaan ja nyökäytti päänsä syvään kumarrukseen.

"Saanen esitellä teidät: Serafi, äitini Shala - äiti, serkkuni Serafi." Uroksen ilveily sai naaraan vilkuilemaan ympärilleen jo suorastaan turhautuneena.

"Eihän täällä ole mitään! Saati sitten ketään", valkoturkki hetken kuluttua puhahti. Ja oikeassapa hän olikin: missään ei näkynyt mitään tavallisuudesta poikkeavaa, ei haamuja tai muumioituneita ruumiita; ei niin minkäänlaisia henkiin heränneitä sukulaistäitejä.

"On on, mutta ei ehkä kamalan hyvin näkyvillä. Mutta tsekkaapa tätä." Näin todettuaan otti piikkiturkki vielä muutaman askeleen eteenpäin, ennen kuin kävi makaamaan kieltämättä hieman kummallisesti matalan kummun päälle asetellun kivenmurikan viereen. Hän laski etutassunsa lohkarren päälle ja taputti sitä hellästi.

"Äitini hauta, katso. Tässä hän on, ihan meidän allamme." Saatuaan niin kovin arkisen selityksen jutulle, tunsu Serafi pettyvänsä karvaasti. Hetkeen hän ei saanut sanaa suustaan, vaan kivahteli vain äimistyneenä ja polki etutassuaan vasten maata.

"Sinä, sinä..!" Muodostumassa olleet sanat haipuivat pois, kun nuorikko tajusi katsoa edessään aukeavaa näkymää hitusen tarkemmin. Kylmää kiveä tassullaan hivelevä Ikaros näytti nimittäin oudolla tapaa melkein haikealta, vaikka virnuili yhä tavanomaisen toispuoleisesti ja piti korviaan luimistettuina vasten niskaa. Tämän silmien pistävä pilke oli kuitenkin kadonnut puoliiksi suljettujen silmäluomien taakse.

Vaikka Serafi epäilikin toisen mahdollisesti vain esittävän, päätti hän vaieta ja astella toiselle puolen hautakiveä, jonne hän kävi serkkuaan tuijotellen istumaan.

"Kaipaatko sinä ikinä häntä?" naaras hetken rikkumattoman vaitonaisuuden jälkeen kysyi. Ikaros oli vielä hetken hiljaa, ennen kuin nousi itsekin istumaan ja nosti tassunsa pois muistomerkin päältä.

"Nääh, en minä oikeasti edes muista äitiä. Ainoastaan ne hautajaiset jotenkin tosi etäisesti." Vastaus ei tyydyttänyt Serafia.

"Mutta kaipaatko sinä häntä?" Vaan saamiinsa sanoihin naaraan oli tyydyttävä, sillä enempää ei uros pukahtanut. Naaraan antaessa pian periksi käänsi hän tarkemmin katseensa kohti hautakiven pintaa, jolloin hän huomasi jotakin, mikä sai hänet vetämään syvään henkeään.

"Ikaros, mikä *tuo* on?" valkoturkki uteli loikatessaan horjahtaen seisomaan. Silmänsä olivat kuin nauliutuneet kohti pientä, hopeista esinettä, joka niin kovin huomaamattomana lojui kivenlohkarren päällä.

"Ai se sirppikoru? Se oli äidillä kaulassa, kai. Muistaakseni siihen liittyi joku juttu, että se oli tyyliin ollut ensin jollakin Dewin siskolla tai vastaavalla. Me sisarukset oltiin niin mukuloita silloin kun äiti kuoli, että ei sitä sitten annettu eteenpäin meille kenellekään." Moinen tarina sai Serafin täpistelemään paikoillaan innosta, ennen kuin hän iskeä mäjäytti tassunsa harvinaisen epäkunnioittavaan sävyyn hautakivelle.

"Jos se ei ole nyt sitten kenenkään, niin minä otan sen!" naaras julisti omistushaluisesti.

"No etkä ota. Mitä muka sillä edes tekisit?" Ikaros vastusti, vaikka serkkunsa olikin jo haalimassa kaulakorun ketjua hampaisiinsa.

"Koristaudun sillä tietysti, pönttö! Parempaan käyttöön se nyt minun ylläni tulee, kuin mojuessaan täällä takapihan perimmäisessä loukossa unohdettuna." Kieltämättä naaras oli oikeassa, joten yleisestä häveliäisyydestä niin ikään varsin piittaamaton uros kohautti lapojaan ja antoi saman tien periksi.

"Ihan sama, ota sitten. Mutta jos joku minun siskoista näkee sen sinulla ja hirttää sinut siitä hyvästä, niin

omapahan on häviösi. Meinaan, että tuskin ne sinänsä muistavat koko korua, mutta nähdessään sen kaulassasi voivat ne kyllä tajuta mikä se on ja haluta sen takaisin perheen haltuun." Vaikka Serafia eivät naaraspuoliset serkkunsa suuremmin pelottaneet, jäi hän kuitenkin miettimään hetkeksi Ikaroksen esiin nostamaa mahdollisuutta. Hetken huultaan imeskelyään hän keksikin mielestään aivan tarpeeksi oivan keinon ikävän tilanteen kiertämiseksi.

"No en laita sitä sitten kaulaan, laitan nilkkani ympärille. Odota vähän, pujotan sen heti paikoilleen."

Serafin jäädessä kieputtamaan pientä hopeakorua oikean etujalkansa ympärille, asteli Ikaros pois kiven ääreltä ja jäi muutaman metrin päähän venyttelemään raajojaan. Joskus häntä toden totta hieman kalvoi se, että hänellä ei ollut mitään muistikuvaa omasta äidistään. Ei sillä, että hän olisi varsinaisesti kaivannut tätä osalliseksi elämäänsä, mutta olisi se nyt kiva ollut muistaa oman emonsa kasvot, tämän ääni tai edes turkin tuoksu. Usein hän ei tosin Shalaa ajatellut, tämänkin ollessa nyt ensimmäinen kerta useampaan kuukauteen. Itsenäinen elämä yhdessä Serafin kanssa oli vienyt hänen ajatuksensa varsin kauas pois menneestä perhe-elämästä, joten ikuisesti unohduksiin painunut "metsästyssonnettomuudessa" menehtynyt Susiklaanin johtajalupaus oli jäänyt niin ikään yhä etäisemmäksi ja etäisemmäksi olennoksi, jonka olemassaoloa oli enää jokseenkin vaikea edes kuvitella.

"No niin, valmista on", Serafi hetken äheltämisen jälkeen hihkaisi ja loikkelehti koruaan esitellen uroksen vierelle.

"Näytänkö yhtään äidiltäsi?" hän jatkoi kuonollaan Ikaroksen poskea tökkäisten, mikä sai suurikokoisen suden naurahtamaan.

"Mistäpä minä sen tietäisin?"

Sen enempiä toisilleen sanelematta lähti kaksikko suunnistamaan kohti kartanon keittiöön vievää takaovea, jonka kautta he pujahtivat tottunein askelin erääseen keskikerroksen pieneen huoneeseen nukkumaan päitään selviksi. Yläkertaan kapuaminen ei tullut kysymykseenkään, sillä siellä piti usein majaansa Serafin hyvinkin elossa oleva äiti, joka olisi varmasti seurannut jälkeläisensä kannista huojahtelua huomattavasti suuremmalla läksytyskyvyllä, kuin mitä vehreän maan mullissa makaavalle sisarelleen oli nykyisin mahdollista.
